

Białystok, 2023-09-12

Prof. UWB dr hab. Krzysztof Sawicki
Wydział Nauk o Edukacji
Uniwersytet w Białymstoku

**RECENZJA ROZPRAWY DOKTORSKIEJ MGR. KAMIŁA WNUKA ZATYTUŁOWANEJ:
„ROLA MENEDŻERÓW MEDIÓW SPOŁECZNOŚCIOWYCH
NA PRZYKŁADZIE YOUTUBERÓW
W PROCESIE FACYLITOWANIA ROZWOJU MŁODYCH DOROSŁYCH”
NAPISANEJ POD KIERUNKIEM PROF. UAM DR. HAB. SŁAWOMIRA FUTYMY**

Istotną cechą współczesnego socjokulturowego uniwersum (w którym funkcjonuje szeroko rozumiana młodzież) jest mediatyzacja i celebrytyzacja kultury, zwłaszcza w jej sieciowym wymiarze. Dlatego też stwierdzam, że dokonany przez Doktoranta wybór tematu pracy, wynikające z niego zagadnienia oraz dobór osób do badań (producentów menadżerów a zarazem twórców treści udostępnianych w sieci) jest uzasadniony i stanowi wartościowy obszar eksploracji edukacyjnych.

Recenzowana praca składa się ze wstępu oraz siedmiu rozdziałów, poświęconych kolejno: analizie młodych dorosłych (rozdział 1), rozważaniom na temat technologizacji współczesnej kultury (rozdział 2), platformom udostępniania materiałów wideo (Video Sharing Platform -VSP) ze szczególnym uwzględnieniem serwisu YouTube (rozdział 3), oraz założeniom metodologicznym (rozdział 4). Ponadto w pracy zaprezentowano efekty przeprowadzonych badań jakościowych (rozdziały 5-7). Pracę zwięźcza zakończenie, zestawienie bibliograficzne, spis tabel oraz abstrakt w języku angielskim. Struktura pracy odpowiada zatem wymogom sprecyzowanym w aktach normatywnych dotyczących stopni i tytułów naukowych w odniesieniu do dysertacji. W dalszej części mojej recenzji pozwolę odnieść się do jej treści uwzględniając sposób omówienia problematyki z wykorzystaniem

literatury przedmiotu, precyzowanie założeń metodologicznych, analizę zebranego materiału oraz warsztat pisarstwa naukowego Doktoranta.

We wstępie pracy Doktorant przybliży kontekst naukowy a zwłaszcza społeczno-kulturowy zrealizowanego projektu. Opisując podstawowe obszary zainteresowań precyzuje wybrany paradygmat oraz satysfakcjonująco uzasadnia tematykę pracy. Nieco ogólnikowo opisuje kategorię młodych dorosłych; moim zdaniem warto było scharakteryzować tę grupę w bardziej pogłębiony sposób zwracając większą uwagę na udział jej przedstawicieli w analizowanym rynku medialnym. Odnosząc się do założeń metodologicznych Doktorant stwierdza, że zdecydował się na wybór „typu zanurzeniowego projektu pojedynczego studium przypadku” (cudysłów zgodnie z treścią recenzowanej pracy, s. 16), jednak pozostawia odbiorców swojej pracy bez choćby krótkiej charakterystyki czy uzasadnienia swojego wyboru (że o odwołaniu do literatury nie wspomnę; tak zdecydowane tezy wymagają wsparcia poprzez przywołanie stosownych pozycji bibliograficznych). W dalszych fragmentach Doktorant sprawnie charakteryzuje treść kolejnych rozdziałów swojej pracy.

Część teoretyczną recenzowanej dysertacji stanowią trzy rozdziały poświęcone kolejno: młodym dorosłym, refleksjom nad technokulturą we współczesnym świecie oraz serwisowi Youtube jako flagowemu (z punktu widzenia Doktoranta) produktowi postcyfrowej mediatyzacji. Te obszary scharakteryzowano w sposób poprawny nie budzą one poważnych zastrzeżeń. Nie rozumiem jednak dlaczego rozdział 1 zatytułowano: „Charakterystyka psychologiczna młodych dorosłych”. W perspektywie rozwojowej wydaje się to być uzasadnione, jednak uwzględniając kontekst socjokulturowy, spojrzenie na młodych dorosłych jako na pokolenie czy opisywane w rozdziale 1.4 funkcjonowanie społeczne i zainteresowania tej grupy (w tym korzystanie z mediów cyfrowych) bardziej wskazane byłoby przeanalizowanie tego zagadnienia z szerszej perspektywy.

Wspomniany rozdział rozpoczyna się udaną analizą literatury psychologicznej na temat specyfiki rozwoju w okresie wczesnej dorosłości, przygotowano go w oparciu o klasyczne publikacje (m.in. K. Obuchowskiego, J. Kozielskiego) jak i o bardziej współczesne opracowania (B. Harwas-Napierała, J. Trempała) . W kolejnym podrozdziale Doktorant prezentuje szereg koncepcji postformalnych; szkoda że dokonuje tego w sposób nie do końca

uporządkowany, starając się połączyć aktywność środowiskową przedstawicieli analizowanej kategorii psychospołecznej (zwłaszcza zawodową), aktywność twórczą oraz fenomen indywidualnego rozwoju. To samo da się zauważyć w podrozdziale poświęconym postawie hubrystycznej (s. 38). To istotny punkt wyjścia do refleksji nad aktywnością młodych dorosłych w świecie platform udostępniania materiałów wideo (VSP), jednak poruszane w nim wątki omówiono w moim odczuciu zbyt ogólnikowo i w nie do końca uporządkowany sposób.

Tytuł rozdziału 1.3.6. („Osobowościowe uwarunkowania osób twórczych i transgresyjnych”) postrzegam jako zastanawiający, ponieważ Doktorant traktuje w nim twórczość i transgresję rozłącznie. Tymczasem odwołując się choćby do klasycznej w tej materii pracy J. Kozielskiego transgresja to zjawisko polegające na tym, „że człowiek intencjonalnie wychodzi poza to, co posiada i czym jest”¹, w mojej interpretacji: tworząc (coś, siebie, etc.). Zresztą w innym ze swoich tekstów mianem aktywności transgresyjnych Kozielski określa (...) działania ekspansywne, twórcze (podkreślenie K.S), ekspresyjne, które przekraczają istniejący stan rzeczy, których wyniki wychodzą poza granice osiągnięć materialnych, poznawczych i społecznych². Dlatego też tytuł tego fragmentu wymaga uzasadnienia przez Doktoranta

Zbliżony problem zauważam w tytule rozdziału 1.4 („Współczesne funkcjonowanie społeczne i zainteresowania młodych dorosłych”). Zawiera on treści poświęcone stylowi życia, subkulturowym ekspresjom, hiphopowi; to wszystko sprawa, że w efekcie jest on zbyt wielowątkowy. Rozdzieliłbym go na dwa podrozdziały: poświęcone twórczej aktywności oraz obecności młodych dorosłych w przestrzeni społecznej. Nie do końca zrozumiałym dla mnie zabiegiem jest przywoływanie w tym rozdziale obszernych (momentami zbyt obszernych) fragmentów tekstów utworów hiphopowych (s. 49-68). Część teoretyczna pracy to miejsce w którym należy posługiwać się literaturą przedmiotu, zaś odwołania popkulturowe powinny mieć charakter co najwyżej marginalny. Puenta podrozdziału w której autor odwołuje się do tezy Z. Melosika o wyczerpaniu potencjału edukacyjnego tradycyjnych pedagogik jest

¹ J. Kozielski, *Koncepcja transgresyjna człowieka. Analiza psychologiczna*, Warszawa 1987, PWN, s.10.

² J. Kozielski, *Psychotransgresjonizm – zarys nowego paradygmatu w: Nowe idee w psychologii*, J. Kozielski (red.), Gdańsk 2009, Gdańskie Wydawnictwo Psychologiczne, s.333.

w moim odczuciu w pełni zasadna, jednakże wymagająca bardziej pogłębionego zaprezentowania przejawów tego problemu.

Rozdział 1.4.1. poświęcono formom spędzania czasu wolnego i traktuje on nie tyle o właściwym im aktywnościach co bardziej o stylach życia i orientacjach życiowych, i w tych terminach poszukiwałbym sformułowań adekwatnie opisujących zawartą w nim treść. W rozdziale 1.4.4. Doktorant poprawnie przybliży fenomen serwisów VSP w życiu młodego pokolenia (s. 83-84), zachęcam Go do częstszych analiz w tym kształcie.

Kolejny rozdział poświęcono przekazowi audiowizualnemu przed i w trakcie pandemii COVID 19. To pokoleniowo istotne doświadczenie rzutujące na jakość i formy korzystania z nowych mediów. Ten fragment pracy stanowi jedynie podrozdział, wskazana byłaby bardziej gruntowna analiza zagadnienia. Rozdział 3 jest dość udaną próbą nawiązania do rozdziału 2 (traktującego o zarządzaniu treściami w nowych mediach) z praktyką marketingową właściwą mediom społecznościowym, choć może przesadnie poddanej rozcłonkowaniu, na przykład w rozdziale poświęconym Youtube i komunikacji marketingowej (s. 193) oraz wideo marketingowi (s. 194-197). Ten rozdział zawiera także informacje na temat serwisu TikTok, zatem być może bardziej właściwe byłoby posłużenie w tytule tej części się nieco ogólniejszym sformułowaniem jak choćby przywoływanej wyżej platformy udostępniania video (Video Sharing Platform) co zwiększyłoby przejrzystość prezentowanych treści.

W rozdziale 2 poświęconym miejscu i roli technokultury we współczesnym świecie autor charakteryzuje nowe media z perspektywy ontologicznej (ten rozdział oceniam jako udany), uwzględniając w szczególności kontekst postcyfrowy. Doktorant stwierdza w nim że „kultura jest plikiem” (s.98); w moim odczuciu specyfika treści i znaczeń „migających” w konstelacji współczesnej kultury skłania bardziej do postrzegania analizowanego obszaru nie tyle w kategoriach pliku (czy też plików) a bardziej chmury przeplatających się pojęć i treści (byłbym wdzięczny za Doktorantowi za ustosunkowanie się do tej tezy).

Rozdział 2.4 to próba zestawienia dwóch kategorii pojęciowych: cyberkultury i technokultury. To szczególnie istotne konstrukty pojęciowe w kontekście recenzowanej pracy. O ile dobór treści w tym rozdziale jest zasadny to w moim odczuciu zabrakło w nim linearnej formy narracji wskazującej jasno fenomen każdego z omawianych terminów; to

bardziej wspomniana chmura znaczeń na ich temat, wymagająca wyeksponowania wzajemnych relacji. Ten rozdział zwięźsza prezentacja danych obrazujących zmiany w korzystaniu z treści wideo w internecie w okresie pandemii COVID 19 które opracowano na podstawie informacji z platformy www.similarweb.com. Ten zabieg sprowadza się do prezentacji danych (na sześciu kolejnych stronach) dotyczących aktywności na YouTube w kategorii „Sztuka i rozrywka” w wybranych krajach (Słowacja, Ukraina, Finlandia, Francja, Grecja, Australia, Japonia, Rosja, Wielka Brytania, Irlandia, USA, i Kanada). W związku z tym fragmentem mam pytanie o klucz doboru danych do prezentowanego zestawienia, dlaczego Doktorant postanowił zawrzeć w swojej pracy informacje na temat tych właśnie krajów? Nie do końca też rozumiem zabieg prezentacji danych od strony warsztatowej, ponieważ tak podstawowa forma (jaką się posłużył) utrudnia analizę porównawczą prezentowanych wyników. Poziom i zakres analiz zestawionych danych pozostawia niedosyt, warto byłoby aby Doktorant uzasadnił swoją strategię działania i przyjętą formę prezentacji danych, zwłaszcza w kontekście wpływu tytułowej pandemii COVID 19 na korzystanie z nowych mediów.

Przybliżenie założeń facylitacji w kontekście nowych mediów (rozdz. 2.6.) to zasadne działanie ze strony Doktoranta. Autor nie wspomniał o Carlu Rogersie, którego wkład w nauki społeczne w tym kontekście jest pionierski i znaczący; ten zabieg z pewnością wzmocniłby znacząco teoretyczne podstawy pracy w wymiarze pedagogicznym.

Rozdział 3 części teoretycznej zatytułowano: „Serwis internetowy Youtube jako przykład medium ery cyfrowej”. Uważam to za niezbyt trafne zawężenie tematyczne. Wynika to ze skupienia się na jednej platformie (podczas kiedy obszary analiz i zainteresowania Doktoranta wykraczają poza tytułową platformę). Być może odwołanie do przywoływanego wyżej terminu VSP byłoby bardziej adekwatnym zabiegiem. Po wtóre, nie do końca rozumiem intencje Doktoranta co do układu treści w tym rozdziale. Uporządkował je w kilka podrozdziałów poświęconych (zgodnie z kolejnością) charakterystyce menedżera mediów społecznościowych, koncepcji marketingu mediów społecznościowych, prezentacji wybranych portali społecznościowych oraz wspomnianemu w tytule serwisowi Youtube. Treści tego rozdziału są zdominowane przez informacje na temat zarządzania i marketingu w mediach społecznościowych (o czym autor pisze we wcześniejszym fragmencie pracy).

W tym rozdziale brakuje linearnej, uporządkowanej struktury wywodu na analizowany temat. Szkoda, że rozdział poświęcony charakterystyce mediów społecznościowych (s. 155-157) jest ubogi treściowo. Co prawda, zawiera elementarne informacje na prezentowany temat, jednak ich pobieżna analiza, krótkie komentarze do przedstawianych za literaturą przedmiotu charakterystyk oraz ogólne sformułowania pozostawiają w odbiorcy pracy niedosyt. Nie do końca także rozumiem potrzebę wyróżniania rozdziału 3.2.4., co wynika między innymi z niezbyt trafnie sformułowanego tytułu („Społeczność mediów społecznościowych”) a także treści których istota lokuje go w rozdziale wcześniejszym.

Charakterystyka wybranych mediów społecznościowych (którym poświęcony jest kolejny rozdział dysertacji) rozpoczyna się chronologiczną próbą ujęcia tej problematyki która w dalszej części zawiera szczegółowe dane na temat głównych platform (Facebook, tytułowy Youtube, Instagram, TikTok oraz Snapchat). Wybór platform oraz prezentowane w nich treści (światowy ranking, miejsce, liczba wizyt oraz średni czas wizyty) nie budzą zastrzeżeń, jednakże forma skłania do uwag. Wspomniane tabele stanowią ciąg obejmujący kilkanaście stron pracy, w efekcie jest to ciąg mało przejrzysty, tak naprawdę pozbawionych analiz. Dalsze strony tego rozdziału zawierają kolejne dane statystyczne (na przykład uwzględniające podział na płeć) de facto również pozostawiające niedosyt jeżeli chodzi o poziom i jakość analiz. Treści rozdziałów poświęconych serwisowi Youtube z perspektywy strategii marketingowych (rozd. 3.5.5. i 3.5.6.) oceniam pozytywnie, choć należałoby podkreślić ich dość znaczną ogólnikowość i nie do końca zasadne rozłączne ujęcie w strukturze pracy.

Założenia metodologiczne pracy Doktorant zawarł w rozdziale 4 ujmując je w sześć podrozdziałów, w których charakteryzuje (we właściwym sobie stylu) przedmiot, cel badań, problemy badawcze oraz sposób organizacji badań. Na początku w sposób zadowalający opisuje przyjętą przez siebie perspektywę badawczą bazującą na założeniach konstruktywizmu, odwołując się między innymi do teorii aktora - sieci (s. 204). Ten fragment oceniam bardzo dobrze. W kolejnej części omawianego rozdziału Doktorant charakteryzuje trudności wynikające z realizacji badań w środowisku youtuberów. Nie do końca rozumiem dlaczego ten rozdział rozpoczyna prezentację założeń metodologicznych. Oczywiście, są to

istotne treści, jednak moim zdaniem stanowiłyby znakomite uzupełnienie charakterystyki organizacji i przebiegu badań.

Dalszy fragment rozdziału metodologicznego zawiera treści na temat praktyk menedżerów społecznościowych, w niewielkim stopniu uwzględnia on kontekst eksploracyjny (właściwy prezentacji założeń badawczych). W rozdziale poświęconym przedmiotowi badań Doktorant dokonał charakterystyki interesującego go zagadnienia balansując pomiędzy charakterystyką kultury youtuberskiej a próbami odwołania do metodologicznej literatury przedmiotu (Robert K. Yin). Zauważa, że „Bogactwo informacji i zarysowany problem badawczy ma jednocześnie charakter poznawczy, edukacyjny i kulturowy” (s. 215); szkoda, że nie rozwija tej tezy. W kolejnym fragmencie tego rozdziału Doktorant formułuje cele swoich badań. Dokonuje tego w nieco zawity sposób, formułując najpierw dwa z nich (dotyczące rekonstrukcji doświadczeń menadżera mediów społecznościowych oraz jego roli w procesie facylitacji młodych dorosłych) a następnie wskazuje cele poznawcze, z których (dodatkowo) jeden budzi wątpliwości jeżeli chodzi o sformułowanie go w formie quasi-pytania (s. 218). Formułując problemy badawcze Doktorant sprecyzował problem główny oraz trzy problemy szczegółowe. Szkoda, że w tym fragmencie zabrakło (podobnie zresztą jak w poprzednich) odwołań do metodologicznej literatury przedmiotu. Ponadto sformułowanie ostatniego problemu szczegółowego nie do końca wydaje się być zgodne z jakościowym charakterem pracy (jak czynniki procesu facylitacji (...) oddziałują (podkreślenie K.S.); w moim odczuciu lepiej byłoby postawić pytanie o to, jak przebiegają analizowane procesy).

Charakteryzując wybór metody badawczej Doktorant podkreśla, że zastosował indywidualny wywiad częściowo ustrukturalizowany na który składa się część narracyjna oraz wywiad swobodny z dyspozycjami. W dalszych fragmentach swojej pracy odnosi się do studium przypadku co wprowadza lekki zamęt w percepcji tych treści. Jeżeli dobrze rozumiem intencje Autora to ma na myśli dwa wywiady: narracyjny i swobodny częściowo ustrukturyzowany którymi posłużył się jako bazą do realizacji studium przypadku. Decydując się na taki model warto było go wzbogacić o analizę twórczości prezentowanych przypadków.

Ponadto wskazując wywiad swobodny i narracyjny jako sposoby gromadzenia danych warto było to uzasadnić osadzając te wybory w literaturze przedmiotu.

Dogłębne opisanie instrumentarium metodologicznego jest także wskazane w kontekście obszaru eksploracji. Doktorant zdecydował się na przeprowadzenie wywiadów z dwoma twórcami treści w mediach społecznościowych. To odważny krok będący konsekwencją wyboru trudnego obszaru eksploracji. Fenomenem badań jakościowych jest to, że nie jest istotna liczba osób jakie są objęte badaniem ale ich dobór oraz sposób analiz dający poczucie rzetelności i wiarygodności generowanych treści. Może on mieć nawet charakter indywidualny, jednostkowy³, jednak taki (jak to określiłem) odważny wybór powinien być wzmocniony odpowiednią argumentacją w oparciu o literaturę przedmiotu.

Dobór osób do badań nie budzi poważnych zastrzeżeń, to przypadki wpisujące się w kryteria określone w pracy. W tym fragmencie zabrakło opisu metod analizy zebranego materiału badawczego oraz choćby kilku akapitów na temat etyki badań. To ostatnie z wymienionych zagadnień scharakteryzowano, jednak poza rozdziałem metodologicznym i w rozproszonej formie.

Kolejne rozdziały recenzowanej pracy zawierają analizę zebranego materiału badawczego. Struktura analiz jest zgodna z przyjętymi założeniami metodologicznymi. Każdy z trzech rozdziałów kończy się wnioskami oraz implikacjami dla praktyki pedagogicznej. Własne wywody są poprawne, momentami są na wysokim poziomie. Słabszą stroną tej części jest operowanie obszernymi (momentami zbyt obszernymi) fragmentami wypowiedzi badanych osób. Przykładowo, rozdział 5.3. („Zalety bycia menadżerem mediów społecznościowych”) składa się w większości z narracji osób badanych aniżeli parafraz, analiz i refleksji odautorskich. Wyróżnianie niektórych rozdziałów jest także nie do końca zrozumiałe, na przykład rozdziałów 5.4 (Specyfika kariery mediów społecznościowych) oraz 5.5 (Kariera menadżera mediów społecznościowych).

W zakończeniu pracy Doktorant poprawnie argumentuje wybór kierunku swoich eksploracji oscylując pomiędzy strategiami zarządzania oraz odniesieniami do współczesnej

³ L.P. Taylor, M. Newberry, S.K. Clark, *Patterns and progression of emotion experiences and regulation in the classroom*, "Teaching and Teacher Education, 2020 N. 93, <https://doi.org/10.1016/j.tate.2020.103081>.

cyberkultury. Jest to przestrzeń w której badane przez Doktoranta osoby kształtują i kreują swój profesjonalny entourage oraz relacje społecznościowe. Interesujące jest zaproponowane przez Autora zestawienie typów kariery zawodowej, to istotny efekt dysertacyjnych eksploracji. Wskazując wątki pedagogiczne autor postuluje szerszą implementację innowacyjności, dodatkowo zachęca do „refleksji w działaniu” (s. 346). Na końcu pracy Doktorant stawia pytanie rozstrzygnięcia zastanawiając się czy wspieranie współpracy społecznej i rozwoju powinno stanowić istotny punkt odniesienia dla strategii edukacyjnych. Odpowiedź na to pytanie wydaje się być oczywista, warto byłoby zapytać jak to robić oraz jakie działania można byłoby w tej materii inicjować i promować. Ten element wzmocniłby znacząco edukacyjny przekaz recenzowanej pracy.

Poza analizą zawartości merytorycznej recenzowanej dysertacji chciałbym zwrócić uwagę na kilka kwestii natury warsztatowej. O ile pracę cechuje dość obszerna literatura przedmiotu to sposób jej wykorzystania mógłby być bardziej znaczący. Przykładowo, w recenzowanej pracy Autor stosunkowo często mniej lub bardziej śmiało stawia najrozmaitsze tezy, które (niestety) pozostawia bez argumentacji, na przykład na temat edukacji medialnej (s. 80-81), stosowania narzędzi marketingu online (s. 9); w jednym z fragmentów stwierdza, że „gromadzone dane pozwalają przewidzieć model osobowości i tworzyć spersonalizowany контент w taki sposób, aby kierować zachowaniami jednostki w sieci (między innymi wybory Donalda Trumpa, Brexit)”. Należy podkreślić, że oba wspomniane wydarzenia zostały dość obszernie opisane we współczesnej literaturze przedmiotu, dlatego brak odwołania do niej jest niezrozumiały.

Autor często popada w wielowątkowość narracji, co niezwykle utrudnia podążanie za tokiem wywodu (np. s. 79). Gorąco zachęcam Doktoranta do większej dbałości o linearne konstruowanie toku wypowiedzi oraz argumentacji.

Styl pisarski doktoranta jest niejednorodny, zdarza mu się popadać w ton retoryki bliższej felietonistyce aniżeli opracowaniom naukowym na przykład (...) czy w tym rozumieniu rozwój młodego człowieka polega na aktywności i na pobudzaniu jego twórczych możliwości? Otóż nie!” (s. 76).

Inną cechą jest niekonsekwencja w posługiwaniu się terminami anglojęzycznymi jeżeli chodzi o przybliżenie ich polskojęzycznych znaczeń jak to ma miejsce m.in. na stronie 144 (content marketing, viral marketing, inbound marketing itd).

Dość często zauważalnym w tekście mankamentem natury językowo-estetycznej są błędy (literowe, gramatyczne stylistyczne, na przykład „Każdego dnia „komputer” dobiera odpowiednie treści w odpowiedniej kolejności, produktom poświęcali coraz więcej czasu” (s. 14). W przywołanym zdaniu zastosowanie cudzysłowu byłoby wskazane w odniesieniu do orzeczenia a nie podmiotu.

Doktorantowi zdarzają się nie do końca poprawne konstrukcje zdaniowe, na przykład „Jan Marciniak (PASIEKOFFICIAL) przywołuje podejście części społeczeństwa do funkcjonalności aplikacji TikTok, a i tak z uporem realizował swoje plany” (s. 234). Szkoda że Autor nie zadbał w większym stopniu o estetykę języka dysertacji

Doktorant często przywołuje w swojej pracy teksty polskich raperów co stanowi znakomitą egzemplifikację treści dysertacji; mankamentem tego zabiegu jest cytowanie ich w bardzo obszernych fragmentach zarówno w części teoretycznej jak też w rozdziałach zawierających analizę treści wywiadów.

W niektórych fragmentach tekstu Autor nie przywołał źródeł do cytowanych treści, na przykład dotyczących zarządzania kompetencjami (s. 145) czy korzystania z portali (s. 164-181). Z drugiej strony Doktorant momentami niepotrzebnie mnoży odwołania bibliograficzne (jak to ma na przykład miejsce na s. 124).

Konkluzja

Zdaję sobie sprawę z dość krytycznego wydźwięku mojej recenzji, którą proszę potraktować jako zbiór podpowiedzi natury warsztatowej i merytorycznej służących rozwojowi Doktoranta a w efekcie - wzmocnienia studiów nad nowymi mediami w kontekście edukacyjnym. Mając na względzie temat pracy, jej walory poznawcze, sposób operacjonalizacji zagadnień i realizacji badań (oraz wynikające z tego wyzwania i problemy natury teoretycznej i organizacyjnej) pomimo wskazanych przeze mnie mankamentów pozytywnie oceniam prace doktorską pana Kamila Wnuka zatytułowaną: „Rola menedżerów

mediów społecznościowych na przykładzie youtuberów w procesie facylitowania rozwoju młodych dorosłych” i z stwierdzam, że spełnia ona wymogi formalne stawiane pracom doktorskim określone w art. 13.1 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki. Wniosuję o dopuszczenie pana magistra Kamila Wnuka do dalszych etapów postępowania w procedurze o nadanie stopnia doktora.

A handwritten signature in black ink, reading "Krzysztof Gawili". The signature is written in a cursive, flowing style.